

Bilag 2.

Oversættelse.

Udenrigsminister Jens Otto Krag's indlæg i generaldebatten på De Forenede Nationers 14. plenarforsamling, den 25. september 1959.

Hr. præsident.

Det er med stor glæde, at jeg lykønsker Dem med det enstemmige valg til Deres høje embede. Denne forsamling kunne ikke påbegynde sit meget betydningsfulde virke under en dygtigere og klogere ledelse end Deres.

Uanset de mange uløste problemer og den farlige spænding, som fortsat karakteriserer den internationale situation, forekommer det mig berettiget at fremhæve, at den nuværende udvikling synes at indebære visse udsigter til en afspænding og til en konsolidering af freden.

Det afgørende spørgsmål er, hvorvidt vi vil være i stand til at udnytte disse muligheder, som i visse henseender synes at være bedre, end de har været i adskillige år.

Ved forbedringen af det internationale klima har den udveksling af personlige besøg på højt og højeste plan, som har fundet sted mellem stormagterne i Øst og Vest, siden vi sidst mødtes her, utvivlsomt spillet en afgørende rolle både som årsag og virkning. Om få timer vil der her i landet på ny finde samtaler sted mellem regeringscheferne for verdens to vigtigste magter, og det er hensigten, at disse samtaler skal genoptages i Sovjetunionen i den nære fremtid.

Denne udveksling af personlige besøg kan komme til at betyde påbegyndelsen af en ny æra i internationale forhold. Vi må imidlertid gøre os klart, at de opgaver, vi står over for, er store og vanskelige. Der er stadig mange forhindringer på vejen, før vi når det fredelige samarbejde, som er forudsat i FN's pagt.

Det første og måske det mest komplicerede problem i de internationale forhand-

linger er spørgsmålet om nedrustning. Hvis vi er på vej ind i en periode med politisk afspænding, ville dette betyde forbedrede muligheder for fremskridt i nedrustningsdebatten. Fuldstændig og omfattende international nedrustning er af livsvigtig betydning for alle nationer, store og små, med henblik på at afvende enhver ødelæggende krigs farer og på at lette menneskeheden for rustningsbyrden. På denne måde ville man blive sat i stand til i stedet at anvende vældige produktive kræfter til at hæve levestandarden for millioner af mennesker.

Vi har med stor interesse lyttet til to tilsyneladende temmelig forskellige forslag om almindelig nedrustning. Det første forslag blev fremsat af udenrigsminister Selwyn Lloyd, det andet af Sovjetunionens ministerpræsident, Khrustjev. Uden her at komme ind på en dybere analyse vil jeg gerne pege på, at de to forslag — selv om de kan synes at afvige betydeligt fra hinanden — har det tilfælles, at de begge sigter mod fuldstændig afrustning som det endelige mål. Den britiske plan understreger klart visse væsentlige punkter. Der lægges således vægt på at gå etapevis frem, på at opnå en velafvejede nedrustning, således at en gruppe af magter ikke får større mulighed for at bevare sin væbnede magt end andre grupper, og endelig på, at nedrustning skal undergives effektiv international kontrol på alle stadier. Ved at understrege disse tre punkter synes udenrigsminister Selwyn Lloyds plan mig mere realistisk end ministerpræsident Khrustjevs plan. Jeg føler imidlertid, at jeg bør tilføje, at der, så vidt jeg kan se, ikke i hr. Khrustjevs plan var noget, der udelukker en tilsvarende realistisk fremgangsmåde. Jeg går ud fra, at